

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupeného JUDr. Petrem Zavřelem, advokátem, se sídlem náměstí Winstona Churchilla 2, Praha 3, proti žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, se sídlem Kongresová 2, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí ředitele žalované ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1023/2009, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2013, č. j. 11 Ad 7/2013 – 86,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh dosavadního řízení

- [1] Žalobce, který byl policistou, byl propuštěn ze služebního poměru za to, že v době, kdy prováděl služební zákrok při dopravní nehodě, otevřel zavazadlový prostor služebního vozidla, do nějž mu dva muži naložili čtyři přepravky s nápoji, pocházejícími z nákladu havarovaného kamionu. Toto jednání bylo zachyceno na obrazový záznam, který policii poskytla TV Prima.
- [2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 16. 10. 2013, č. j. 11 Ad 7/2013 - 86, zamítl jeho žalobu na přezkoumání rozhodnutí ředitele žalované ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1023/2009, č. j. 1023/2009, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy ze dne 26. 6. 2009, č. j. 2700/2009, kterým byl žalobce dle

ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služební zákon“), propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR. Dané věci předchází rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 9. 2012, č. j. 11 Ca 253/2009 – 44, jenž zrušil shora uvedené rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství Policie hlavního města Prahy pro vady řízení podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, čímž vyhověl žalobci. Uvedený rozsudek byl však na základě kasační stížnosti žalované zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 132/2012 – 36, a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení se závěrem o nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

- [3] Městský soud v Praze se v následně vydaném rozsudku (dále „napadený rozsudek“) vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu zabýval otázkou, zda byl namíste postup podle ustanovení služebního zákona o tzv. zvláštním řízení, tedy zda byl správním orgánem prvního stupně spolehlivě zjištěn takový stav věci, o kterém nebyly důvodné pochybnosti. Městský soud tedy zkoumal, zda bylo spolehlivě zjištěno jednání žalobce, hodnotitelné jako zavrženíhodné, porušující služební slib, mající znaky trestného činu, jež je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Na základě hodnocení důkazů, které posloužily služebnímu funkcionáři k učinění závěru o skutkovém stavu, městský soud naznal, že byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností v rozsahu postačujícím pro rozhodnutí.
- [4] Městský soud se dále v napadeném rozsudku vypořádal s žalobními námitkami tvrdícími porušení procesních práv stěžovatele ve správním řízení (právo na seznámení se s obsahem spisu, plné uplatnění práva na obhajobu, právo být uvědoměn o provedení důkazu výsledkem svědka, být mu přítomen a klást svědkovi otázky atd.).

II. Obsah kasační stížnosti

- [5] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Jelikož tak neučinil sám, podřadil soud jím tvrzené důvody kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť v zásadě namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Konkrétně stěžovatel zpochybnil právní názor soudu považující skutkový stav zjištěný správním orgánem za natolik dostačující, aby umožnil konání zvláštního řízení. Skutková podstata vytýkaného jednání, z níž městský soud při posouzení věci a následném právním hodnocení vycházel, není dle stěžovatele mínění ze spisu a v něm obsažených důkazů najisto prokázána, a tudíž lze důvody jeho kasační stížnosti částečně podřadit i pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
- [6] Podle stěžovatele nebylo na jisto postaveno, že na zmíněném DVD záznamu je skutečně on a pokud městský soud vyšel z obsahu úředních záznamů a zejména služebního záznamu ze dne 29. 7. 2009, kde plk. Mgr. D. stěžovatele na záběrech údajně jednoznačně identifikoval, nepovažuje tyto skutkové závěry za správné. Dle stěžovatele shromážděné důkazy neposkytují dostatečný podklad pro spolehlivé zjištění skutkového stavu věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti, takže nebyl důvod pro jeho propuštění v režimu tzv. zvláštního řízení, v němž prakticky nemá možnost se obhajovat. Nadto upozornil, že městský soud rozhodl na podkladě stejných důkazů opačně, než ve svém prvním rozhodnutí. Podle stěžovatele městský soud z provedených důkazů nevyvodil správný skutkový závěr o jednání stěžovatele,

takže pochybil, když jeho žalobu zamítl. Navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

- [7] Podle vyjádření žalovaného nelze pouhou výtku stěžovatele o nemožnosti jeho ztotožnění s osobou na DVD záznamu subsumovat pod žádný z kasačních důvodů uvedených v § 103 s. ř. s. S poukazem na argument stěžovatele k jeho nepřesvědčivé identifikaci na DVD záznamu upozornil na jeho vlastní služební vyjádření poskytnuté bezprostředně po nehodě dne 25. 6. 2009 i v odvolání, kde sám popsal svůj pohyb v místě nehody a přitom nezpochybňoval, že u služebního vozu v době nakládání přepravek byl, pouze tvrdil, že z jiného důvodu (protože hledal dopravní kužely v zavazadlovém prostoru vozidla). Žalovaný připomněl, že stěžovatel neuvedl žádné relevantní důkazy na podporu svého tvrzení, že nebyl ve správním řízení spolehlivě zjištěn stav věci a že osobou na záznamu není či nemohl být on. Kasační stížnost považoval za nepřipustnou a napadený rozsudek za zákonný a správný. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

- [8] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla dle § 106 odst. 2 s. ř. s. podána včas. Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v rozsahu a z důvodů, jak je stěžovatel uplatnil (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.
- [9] Městský soud měl podle instrukce Nejvyššího správního soudu z předchozího kasačního rozhodnutí především posoudit, jestli správní orgán prvního stupně zjistil stav věci dostatečně pro postup v režimu zvláštního řízení, přičemž klíčové je, zda byla již skutková zjištění sloužící jako podklad prvostupňového rozhodnutí dostatečná, co do rozsahu i opory v důkazech. Městský soud tedy musel přezkoumávat, zda byl služebním funkcionářem zjištěn stav vyžadující propuštění dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru: „*Příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru*“. Tentýž zákon v § 184 odst. 1 zařazeném do hlavy III. o řízení o propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d) říká, že zvláštní řízení je zahájeno dnem, kdy příslušný služební funkcionář učiní první úkon vůči účastníkovi, přičemž odst. 2 stanoví, že *prvním úkonem může být doručení rozhodnutí o propuštění, jestliže služební funkcionář uvedený v odstavci 1 zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí*. Městský soud tedy měl za úkol posoudit, zda před vydáním rozhodnutí o propuštění služební funkcionář zjistil takový skutkový stav, který nevzbuzoval důvodné pochybnosti o tom, že se stěžovatel skutečně dopustil jednání, jež bylo správními orgány posouzeno jako porušení služebního slibu zavrženíhodným jednáním se znaky trestného činu, které bylo způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Pouze takové

zjištění totiž opodstatňuje zvolený postup propuštění ve zvláštním řízení dle § 183 a násl. zákona o služebním poměru.

- [10] Napadený rozsudek městského soudu aproboval skutkový stav věci zjištěný správními orgány v řízení o propuštění. Správní orgán prvního stupně měl za prokázané, že stěžovatel jako policista při vyšetřování dopravní nehody, k níž došlo dne 19. 6. 2009 okolo 18.15 hodin na přemostění ulice Jižní Spojka ve směru od ulice Ke Garážím k ulici Brněnská v Praze 4, po ukončení rozhovoru s řidičem černého motorového vozidla tovární značky BMW RZ X stojícího ve středu pozemní komunikace před dopravní nehodou (došlo k havárii nákladního automobilu převážejícího přepravky s lahvoým nealkoholickým pivem) a zjištění, že ke služebnímu vozidlu Policie ČR tovární značky Škoda Octavia combi RZ X míří muž oblečený ve světle modrém tričku bez rukávů nesoucí v každé ruce přepravku s nealkoholickým pivem a směřující k zadní části uvedeného služebního vozidla, otevřel dveře zavazadlového prostoru automobilu, aby tak umožnil uložení předmětných přepravek. Před příchodem popsaného muže stěžovatel odsunul vnitřní kryt zavazadlového prostoru, aby do něj usnadnil uložení přepravek. Během krátkého rozhovoru mezi oběma muži přišel k zadní části služebního vozidla další muž oblečený do černé sportovní bundy a červených krátkých kalhot, který přinesl další dvě přepravky, jež nejprve položil na zem, aby je posléze uložil do zavazadlového prostoru téhož služebního vozidla. Z jednání stěžovatele nebylo patrné, že by jakkoli bránil nebo jinak odporoval uložení přepravek do zavazadlového prostoru. Po odchodu druhého muže stěžovatel zavřel dveře zavazadlového prostoru a odešel k místu dopravní nehody. Toto jednání vyhodnotil služební funkcionář jako úmyslné (policista věděl, že porušuje zákon) a zohlednil, že jmenovaný způsobil škodu a nezabránil vzniku další škody na majetku, čímž nesplnil důležitý úkol policie dle § 2 zákona o policii. Stěžovatel podle něj porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženého jednání, které má znaky trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.
- [11] V této souvislosti je vhodné blíže vymezit povinnost správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Takto vysoký důkazní standard čerpá z povinnosti zjištění tzv. materiální pravdy, která je pro správní orgány jako princip přejata z trestního řízení (viz § 2 odst. 5 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád). Podstatou tohoto požadavku je úsilí o nalezení pravdy o skutku, který je předmětem řízení. Skutková zjištění, k nimž správní orgán v řízení dospěl, mají vést k pravdivému poznání skutečnosti, a tím ke spravedlivému a přesvědčivému rozhodnutí ve věci.
- [12] Městský soud měl tedy posoudit, zda bylo této vysoké důkazní hranice dosaženo za pomoci důkazních prostředků použitých jako podklady pro prvostupňové správní rozhodnutí, kterými byly: záznam uložený na nosiči DVD poskytnutý TV Prima, úřední záznamy odboru vnitřní kontroly sepsané mjr. S., kpt. Bc. V. a kpt. Bc. T., všechny ze dne 25. 6. 2009, úřední záznamy vyjádření policistů přítomných na místě nehody včetně stěžovatele, jmenovitě uvedených v rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, protokol o nehodě a topografie z místa nehody včetně fotodokumentace a výpis z informačních systémů. Je tedy třeba zkoumat, zda tyto důkazy mohly dostatečně zprostředkovat zjištění skutkového děje a stěžovatelovu roli

v něm jako základ pro propuštění ze služebního poměru ve zkráceném řízení na podkladu § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru.

[13] Městský soud na základě hodnocení uvedených důkazů dospěl k přesvědčení, že nejsou pochybnosti o závěru o skutkovém stavu, který učinil správní orgán v prvním stupni řízení, tedy že se stěžovatel vytýkaného jednání dopustil. Podle městského soudu popsáný skutkový stav vylučuje obranu stěžovatele uvedenou v žalobě, že ve vozidle, kam byly naloženy přepravy, hledal dopravní kužele k vyznačení situace v místě dopravní nehody a nepodílel se na vybízení kohokoliv k odcizování přepravek a jejich ukládání do služebního vozu. Svou úvahu městský soud opírá zejména o obsah videozáznamu na DVD, ze kterého je patrné, že stěžovatel ke služebnímu vozidlu přicházel současně s mužem, který přepravy do služebního vozidla nakládal a dále že tomuto muži naložení umožnil otevřením dveří zavazadlového prostoru, přičemž zjevně mužovu jednání neodporoval. Podle záznamu stěžovatel rovněž počkal, až i druhý muž naloží další dvě přepravy, a teprve poté dveře od zavazadlového prostoru zavřel a od vozidla odešel. Tyto závěry pak potvrzuje i služební vyjádření stěžovatele bezprostředně po nehodě (dne 25. 6. 2009), kde popsal svůj pohyb v místě nehody a přitom výslovně potvrdil, že u služebního vozu v době nakládání přepravek byl, pouze však tvrdil, že z jiného důvodu (protože hledal dopravní kužely). I tvrzení stěžovatele, že naložení přepravek bránil, bylo obsahem obrazového záznamu vyvráceno. Na základě analyzovaných důkazů se městský soud ztotožnil se závěrem správního orgánu o dostatečném zjištění skutkového stavu, pokud jde o identifikaci stěžovatele při onom inkriminovaném jednání. Neuznal tedy stěžovatelovu námitku tvrdící, že nebyl důvod pro provedení tzv. zkráceného řízení a dodal, že ostatně ani sám stěžovatel žádné konkrétní důvody, které by aplikaci příslušných ustanovení služebního zákona bránily, neuvedl.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal úvahy městského soudu z pohledu výtek uvedených v kasační stížnosti. Konkrétně zvažoval, zda správní orgán prvního stupně měl postaveno najisto, že na DVD záznamu je skutečně stěžovatel a zda ze shromážděných důkazů byl skutkový stav zjištěn dostatečně spolehlivě. Stěžovatel zpochybnil v kasační stížnosti výslovně pouze skutkové závěry, vyplývající z dokazování provedeného správním orgánem prvního stupně, jež byly aprobovány městským soudem.

[15] Nejvyšší správní soud stejně jako městský soud shledal, že relevantní skutková zjištění o jednání stěžovatele na místě nehody plynou zejména z obsahu obrazového záznamu, jehož děj je v písemné podobě zachycen v úředním záznamu sepsaném mjr. J. S. z odboru vnitřní kontroly dne 25. 6. 2009, a vyjádření samotného stěžovatele z téhož dne. Stěžovatel výslovně uvedl: „Po otevření zavazadlového prostoru jsem zjistil, že kužely nemáme. V té chvíli přišel člověk, asi z asistenční služby, nevím, a dával dvě přepravy s pivem do kufru. Tak jsem mu odvětil, ať si to opět vyndá a vrátí je zpět, ale on odešel a nechal je ve vozidle. Poté jsem šel k druhému služebnímu vozidlu. Po otevření zavazadlového prostoru jsem opět zjistil, že ani v tomto vozidle kužely nejsou a opakovalo se to samé s tím, že přišli hned dva. I přes ústní odpor uložili přepravy do vozidla a odešli se slovy, že řidič vozidla jim řekl, že v těchto vysypaných a poškozených přeprávkách je odpad a že si je můžou vzít. V té chvíli jsem nevěděl, co s tím dělat a tak jsem se šel věnovat řízení provozu.“ Z toho je zřejmé, že stěžovatel popsal svou roli v části děje (naložení

čtyř přepravek dvěma muži do služebního vozidla za součinnosti stěžovatele), jež byla rovněž zachycena na obrazový záznam a předána redaktorem TV Prima jeho nadřízeným. Podle záznamu jde policista ke služebnímu vozidlu, kde otevírá páté dveře, něco zde rovná a dva muži v civilním oblečení nakládají celkem čtyři přepravy s pivem. Poté odcházejí k místu dopravní nehody a policista zavírá páté dveře a odchází zpět na původní místo, zřejmě řídit dopravu, přičemž záznam končí záběrem na registrační značku služebního vozidla. I když pořizovatel úředního záznamu o obsahu obrazové nahrávky uvedl, že *by se mělo jednat* o nrap. M. K., ČOZ X, vrchního inspektora OSDP, OŘD – skupina speciálního dohledu, což nelze považovat za řádnou identifikaci stěžovatele, je soud přesvědčen o tom, že se stěžovatel popsaného jednání skutečně dopustil. On sám totiž své jednání dostatečně popsal a do vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru (ani později) nevyšly najevo žádné okolnosti či důkazy, které by ukazovaly na to, že jeho výpověď nebyla pravdivá, tedy že takto jednal někdo jiný. Z výčtu důkazů uvedeného v odstavci [12] k závěrům o jednání stěžovatele přispívají doplňkově ještě úřední záznamy kpt. Bc. V. a kpt. Bc. T., které identifikovaly složení výjezdových skupin, jež se účastnily předmětného zásahu při dopravní nehodě, kde je uveden i stěžovatel. Zmíněné důkazy podle názoru zdejšího soudu mohly dostatečně zprostředkovat zjištění skutkového děje, takže stěžovatelovu roli v něm lze bez důvodných pochybností vzít za základ pro propuštění ve zkráceném řízení na podkladu § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru.

- [16] O vyjádření plk. Mgr. J. D., který stěžovatele na obrazovém záznamu jednoznačně identifikoval, městský soud svá skutková zjištění neopíral, jak tvrdil stěžovatel v kasační stížnosti. Stěžovatel měl zřejmě na mysli úřední záznam ze dne 29. 7. 2009 vyhotovený členem senátu poradní komise zabývající se odvoláním stěžovatele proti prvostupňovému rozhodnutí, plk. JUDr. J. T.. Ten zaznamenal odpověď na otázku, již položil zástupci vedoucího odboru dopravní služby Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy plk. Mgr. J. D., že policistou na záběrech je bez jakýchkoli pochybností stěžovatel. Zmíněný úřední záznam však byl sepsán až poté, co bylo v prvním stupni rozhodnuto o propuštění stěžovatele ze služebního poměru (dne 26. 6. 2009), takže tato listina nemohla sloužit jako podklad pro vydání prvostupňového rozhodnutí a z pohledu kasačních námitek ani zpochybnit závěr městského soudu, že skutkový stav byl v rozhodné době (před vydáním rozhodnutí v prvním stupni) zjištěn dostatečně ze záznamu a vyjádření stěžovatele.
- [17] Lze tedy shrnout, že jednání stěžovatele spočívající v umožnění naložení předmětných přepravek do služebního vozidla bylo prokázáno, respektive zjištěno bez důvodných pochybností. Městský soud proto nepochybil, když na podkladě shromážděných důkazů založených ve správním spisu vyhodnotil ve shodě se správním orgánem skutkové okolnosti tak, že se popsaného jednání dopustil stěžovatel, a neshledal pochybení v tom, že tento skutkový závěr vzal správní orgán prvního stupně za základ pro své rozhodnutí o propuštění stěžovatele, a to v režimu tzv. zvláštního řízení podle § 183 a násl. služebního zákona.
- [18] Úvahy správních orgánů obou stupňů o kvalifikaci popsaného jednání z pohledu § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru stěžovatel v kasační stížnosti nikterak nezpochybnil, takže se jimi Nejvyšší správní soud nezabýval. Ke stěžovatelově výtce, že městský soud rozhodl na základě stejných důkazů jednou tak, že rozhodnutí o

propuštění zrušil a podruhé žalobu zamítl, je třeba uvést, že poprvé městský soud správní rozhodnutí zrušil pro vady řízení a tím, zda byl skutkový stav náležitě zjištěn, se vůbec nezabýval. Po kasaci prvního rozsudku postupoval podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu a své úvahy v tomto směru doplnil a respektoval i právní názor kasačního soudu o tom, že k porušení procesních práv stěžovatele tak, jak to hodnotil původně městský soud, nedošlo. Že napadený rozsudek vyzněl opačně, než ten předchozí, tedy není pochybením městského soudu, ale výsledkem jeho vázanosti právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a doplnění posouzení původně opomenutých žalobních námitek.

V. Závěr a náklady řízení

- [19] Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud v napadeném rozsudku přesvědčivě vysvětlil, z jakých důkazů založených ve správním spisu vycházel při zjišťování skutkového základu případu, jaké skutečnosti považuje za prokázané a také proč má za to, že míra objasnění skutkových okolností byla podle jeho názoru dostačující pro propuštění stěžovatele ze služebního poměru ve zvláštním řízení. Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatelovy námitky v kasační stížnosti nebyly způsobilé vyvrátit závěr městského soudu, že správní orgán prvního stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, jak vyžaduje § 184 odst. 2 služebního zákona pro propuštění ve zvláštním řízení.
- [20] Nejvyšší správní soud neshledal naplnění kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., a proto kasační stížnost stěžovatele podle § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
- [21] O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že na jejich náhradu nemá žádný z účastníků řízení právo, neboť stěžovatel v řízení nebyl úspěšný a úspěšné žalované žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda

senátu